

τινὲς πρὸς τοὺς καθαρμοὺς ὑποστορνύντες αὐτὰ (τὰ μετὰ θυσίαν ἱερείων Διὶ τῷ Μειλιχίῳ φυλασσόμενα Διὸς κώδια) τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν»¹. Καὶ ὁ μὲν ἱερεὺς ἱεροπρακτεῖ χάριν τοῦ μυουμένου σπένδων πρὸ τρίποδος εὐρισκομένου πρὸ τοῦ ἔνεκα τοῦ καθαρμοῦ «καθίσαντος»². Ἡ δὲ ἱέρεια τὰς δαδὰς, ἃς ἔφερεν ἵνα ἴσως «πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ δεχθῇ» ὁ μυούμενος, ἀναστρέψασα πρὸς τὸ κώδιον, ἐφ' οὗ κάθηται ὁ μύστης, καὶ κρούουσα τὸ ἔδαφος καθαρίζει «καθαροῖφ φλογὶ κέλευθον εἴ τις ἔβλαψεν ποδὶ στείβων ἀνοσίφ»³ (τ. ἔ. διὰ καθαρτικῆς φλογὸς τὴν ὁδόν, ἃν ἴσως τις ἀνόσιος ἐρρύπανεν αὐτὴν διὰ τῶν ποδῶν του).

Εἰκὼν 3.

Ὑπῆρχον ἄρα πλείονες τῆς μιᾶς ἐν Ἰταλίᾳ περίφημοι τυπικαὶ παραστάσεις τῆς μυήσεως τοῦ Ἡρακλέους, ὧν ἐκ δύο διαφόρων ἔλαβε σκηνὰς ὁ ποιήσας τὴν ἐκ Ῥώμης κάλπην ἀντιγράφος καλλιτέχνης.

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς κάλπης.

Ἐξακολουθῶν ὁ Θέων (ἔ. ἀ.) τὴν ἀπαρίθμησην τῶν πέντε μερῶν τῆς μυήσεως λέγει· «Μετὰ δὲ τὴν κάθαρσιν δευτέρα ἐστὶν ἡ τῆς τελειῆς παράδοσις· τρίτη

δὲ <ῆ> ἐπονομαζομένη ἐποπτεία· τετάρτη δέ, ὁ δὴ καὶ τέλος τῆς ἐποπτείας, ἀνάδεις καὶ στεμμάτων ἐπίθεις, ὥστε καὶ ἑτέροις, ἃς τις παρέλαβε τελετάς, παραδοῦναι δύνασθαι, δαδουχίας τυχόντα ἢ ἱεροφαντίας ἢ τινος ἄλλης ἱερωσύνης». Τὰ δὲ μέρη ταῦτα παραβάλλων πρὸς τὰ τῆς μυήσεως ἐν τῇ Πλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ ἦτοι τῆς παραδόσεως τῶν Πλατωνικῶν λόγων, λέγει· αὐτῇ δὲ τελειῇ ἔοικεν ἡ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων παράδοσις, τῶν τε λογικῶν καὶ πολιτικῶν καὶ φυσικῶν. Ἐποπτείαν δὲ ὀνομάζει τὴν περὶ τὰ νοητὰ καὶ τὰ ὄντως ὄντα καὶ τὰ

¹ Σουΐδας καὶ Ἡσύχιος ἐν λ. Διὸς κώδιον.

² Π6λ. Δημοσθ. περὶ στεφ. 313: καὶ καθαίρων τοὺς τελουμένους . . . καὶ ἀνοσίως ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ κελύων λέγειν· ἐφυγον κακόν, εἶδρον ἄμεινον.

³ Εὐριπ. Ἑλένη, 865 κ. ἑξ.